

Tea Lintonen

Äidin tyttö

Äidin tyttö

Tea Lintonen

Äidin tyttö

© 2015 Tea Lintonen

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-601-9

Sisällysluettelo

Alushousujen merkitys ihmiselle	9
Kisahulinää.....	14
Seuraavana ratsastaa.....	20
Radalta radalle.....	26
Vakavasti otettavia kilparatsastajia	33
Toisella silmäyksellä.....	40
Hei, me stalkataan	47
Suunnitelma ja sen toteutus.....	53
Mustaojan kulmilla	60
Juhannustanssit	67
Ainutkertainen tilaisuus.....	74
Valmistelut.....	80
Hei, laukkaa, ratsu reima!.....	86
Kolmas pyörä	92
Päiväkahvilla	99
Viimeiset videot.....	104
Tallitraumoja.....	109
Katsomossa.....	117
Kieputusta ja mahanmuljahduksia.....	125
Takkuja takatukassa.....	132
Ruukullinen hapanta ja muita tekosyitä	139
Viikonloppujen välissä	147
Turistit	153
Ihan käsikirjoituksen mukaan	162
Äidin tyttö.....	170
Kättenpäällepanija.....	176
Sävyttömiä sanoja.....	183
Kemutusta	190
Keittää	196
Maneesin kulmalla.....	204
Normipäivä ratsutilalla	210
Innostuksen aiheita	219
Kummitäti	225
Två gånger är en vana.....	238
Piirrän nimesi hiekkaan.....	244

Dagen efter	251
Juonittelijoita	256
Aika käy vähiin	264
Bileet.....	271
Vitun vinkeetä.....	277
Viimeinen tilaisuus.....	284
Kummat kekkerit	291
Yön pimeydessä	299
Jo saapuu syys.....	307
Väärin valittu	313
Sateinen sunnuntai.....	319
Tapaus Hero.....	327
Sammakoita suustani.....	334
Jumi	342
Joulunaluspuuhia	349
Ilta kaupungilla	354
Joulumaasto.....	361
Tunteiden vuoristoradassa	368
Ja alamäkeen	374
Skismaa	380
Siirappia ja suolaa	386
Abina.....	393
Armotonta menoa	399
Turhaa touhua	407
Minttu järjestää	413
Nalkissa	420
Lyökää vaan lyötyä.....	427
Potku.....	432
Let's roll	437
Julkistuksia	443
Mustaojalla	451
Tarkkaan valikoituja sanoja.....	460
Halki, poikki ja pinoon.....	466
Mustaojan miniä.....	472
Jerryn katon alla.....	480
Koira pöydälle	487
Syntymättömälle lapsellesi	495
Yhdeksäntoista	502

Pääsiäinen.....	509
Uusi pää	517
Siivouspäivä	524
Eräänä huhtikuuisena iltana	530
Vakoiluretki.....	537
Paha tuuli.....	545
Äidin kukkarolla	551
Vappu	557
Toraa ja puraa.....	565
Alissa.....	571
Neuvolassa.....	577
Lomaviikonloppu	583
Äitini talossa	590
Gimme some skin	598
Jerry	603
Hienovaraisuuden taju.....	609
Totuuden hetki	614
Aurinko ihollani.....	620
Loppuluku	628

Alushousujen merkitys ihmiselle

Manasin alimpaan kiirastuleen äitini, hänen periaatteensa sekä päivän, jona hän oli synnyttänyt minut. Olin jostain kohtalon oikusta pukeutunut aamulla valkoiset pitsistringit, joita en ollut ennen ratsastaessani käyttänyt ja nyt olin kirjaimellisesti persaukinen. Jo ilma kirveli hankautumissa, ajatus suihkuvedestä pelotti.

– Alusvaatteet kertoo ihmisestä kaiken, äiti tapasi sanoa, ja hän oli ostanut minulle ihania, kauniita, yhteensopivia alusvaatteita aina. Jo kahden-kolmentoista vanhoina luokkakaverini olivat olleet kateudesta kipeitä jumppatunneilla, kun minulla oli pitsiä ja satiinia ja heillä vielä marketin Minni Hiiri –kuvioisia ja kammokukallisia puuvillapöksyjä. Sanomattakin oli selvää, että rintsikoiden tuli olla vähintäänkin samaa väriä, mieluummin samaa sarjaakin. Siinäpä virheeni paljastuikin. Oma moka. Pitsistringit ja urheilurintsikat olivat väärä yhdistelmä.

Se ei lohduttanut yhtään, paremminkin päinvastoin. Pahantuulisena tömistelin keittiöön pyyhe hiusten ympärillä ja kylpytakki päällä äidin kiljuttua minua syömään ainakin kolmasti. En tiedä, montako kutsua olin välttynyt kuulemasta ollessani suihkussa.

– Se ei oo varmaan enää ihan kuumaa, hän sanoi syyttävästi ja pisteli itse viimeisiä ruoanmurusia lautaseltaan.

– No tarviiko sun ruveta lämmittämään ruokaa heti, kun mä tuun? Ainahan mä käyn suihkussa tallin jälkeen, hyökkäsin takaisin ja otin lusikallisen italiansalaattia. En aikonut koskea haaleaan einesmaksalaatikkoon.

– Miten valmennus meni? äiti kysyi.

– Mä en ehkä pysty kisaamaan huomenna. Mulla on kauhea hankautuma.

– Miten niin et pysty? Ei kai se niin paha voi olla. Laitetaan laastari. Näytä.

– Mä en aio esitellä pyrstöäni sulle, kivahtin. Olin sellaiseen jo ihan liian vanha.

– No ellet sä aio niin sun täytyy perua sun ilmottautuminen, käydä lääkäriässä, jotta saat todistuksen, ettet voi ratsastaa ja selvittää Saartalta, kenet se voisi ottaa Tentun tilalle autoon, ettei sen tarvitse lähteä vajaalla kuormalla.

Huokaisin jo ennen kuin äiti pääsi loppuun ja aloin huiতো hantä hiljaiseksi. Kaikki tuo kuulosti kamalan työläältä.

– Okei okei. Kai mä sitten pystyn.

– Käy apteekissa ostamassa rakkolaastaria.

– Jos sä annat rahaa. Mä meen kuivaamaan hiukset ja pukemaan.

– Sä et ole syönyt paljon mitään!

– Söin mä salaattia. Ja join maitoa, eikä mulla ole nälkä, lisäsin ja karkasin pöydästä. Olin juuri täyttänyt kahdeksantoista ja minun maailmassani se tarkoitti, että olin kyllin vanha päättämään itse syömisistäni.

Föönasin pitkät hiukseni kuiviksi, mihin meni enemmän aikaa kuin meikkaamiseen, ja pukeuduin pukeviin muttei ylitseampuviin vaatteisiin. Minulla oli joitakin herutustoppeja ja minihameita, mutta en oikeastaan viihtynyt sellaisissa. Vaalea tukka oli jo riittämiin: tapasin lähes päivittäin ihmisiä, jotka näyttivät pitävän sitä merkkinä siitä, että minulle piti puhua hitaasti. Jos olisin kulkenut ryntää suussa ja napa paljaana, minulle olisi todennäköisesti yritetty tarjota viittomakieltä. Sillähän apinoidenkin kanssa kommunikoiitiin.

– Mä menen nyt, huikkasin harppoessani eteiseen. Ylläni oli sininen, vartalonmyötäinen paita ja siniset farkut, joiden alla hellimmät pikkarini.

– Mihin sä menet? kysyi äiti salamannopeasti olkkarista, mihin hän oli linnoittautunut toinen silmä televisiossa ja toinen tietokoneessa, sohvapöydällä jokailtainen viinilasillisensa.

– litulle kysymään, oisko se keksinyt jotain häpeninkiä.

– Älä oo myöhään – älkääkä lähtekö mihinkään ravintolaan, sulla on huomenna ...

– Mulla on huomenna kisat, mä tiedän, matkin.

– Menetkö sä sinne apteekkiin?

– Edelleen, jos sä annat rahaa.

Minulla oli itselläniikin, mutta sille oli parempaakin käyttöä kuin rakkolaastari. Äidin velvollisuus oli kai huolehtia jälkikasvunsa hyvinvoinnista? Hän oli ilmeisestikin samaa mieltä, sillä nousi vastustelematta kaivamaan minulle käsilaukustaan kaksi kymppisen.

– Tule ajoissa, hän toisti.

– Monelta meidän pitää nousta?

– Kuudelta viimeistään, mieluummin vähän ennen. Saara sanoi, että kyyti lähtee varttia yli seitsemän.

Irvistin, sillä aikaiset herätykset eivät olleet lempijuomaani, mutta en viitsinyt protestoida. Tiesin, että kunhan olisin päässyt ylös ja olisimme matkalla tallille, elämä hymyilisi vaikka sataisikin. Pidin kisapäivien tunnelmasta, jännityksestä ja yhteishengestä, joka meillä oli talliporukan kesken. Niinpä vain mutisin jotain myöntävää ja sujautin kengät jalkaan.

– Miten sun kisakamat? Ootko pakannu ja putsannu saappaat?

– Joo joo joo, sanoin ja häivyin. Saappaat olivat pahassa kunnossa, mutta olin saanut annokseni kanaemomaisuutta sillä erää. Aivastin mennessäni ja vedin keuhkot

täyteen ilmaa, kun pääsin rapusta ulos. Siivoaminen ei puolestaan ollut äidin lempijuomaa, eikä minunkaan. Siksi roikuin noin viisi kertaa useammin litun tai jonkun muun kaverin luona kuin he meillä.

Huhtikuinen ilta-aurinko paistoi, kun kävelin ostarille ja menin apteekkiin, kuten olin luvannut. Sain odottaa hetken aikaa ja perässäni tuli sisään niiskuttavia ja köhiviä ihmisiä: pari päivää oli ollut petollisen lämmintä ja arvelin heidän vilustuttaneen itsensä. Olin iloinen, että minulla oli muuta asiaa.

– Rakkolaastaria? myyjä kysyi, kuin se olisi ollut omituisinta mitä hän oli koskaan kuullut. – Minkä kokoista?

– En mä tiedä, vastasin tuskastuneena.

– Varpaaseen vai kantapäähän? Haluatko näyttää?

Jessus, en!

– Kantapäähän ja isointa mitä on, sanoin nopeasti samalla kun tunsin, miten aloin punastua. Miksi kaikki halusivat tänään tiirata takapuoltani? Sain paketin ja maksoin niin kiireesti kuin vain mahdollista rynnäten sen jälkeen ulos. Vasta, kun olin melkein litun talon luona, alkoi juttu tuntua aavistuksen huvittavalta. En kuitenkaan aikonut huvittaa litua sillä. Hän kertoisi kaikille ja minulle naurettaisiin. litu ei ollut kovinkaan luotettava. Oikeastaan en pitänyt hänestä juurikaan, mutta hän oli hauska ja suorastaan tappavan pisteliäs ja ilkeä, joten oli parempi olla samalla puolella.

Sain odottaa vähän aikaa soitettuani ovikelloa ja ymmärsin miksi, kun litu avasi oven. Hänen hiuksensa olivat papiljoteilla ja hän näytti keski-ikäiseltä muijalta jossain vanhassa tv-sarjassa. Hän oli varmasti ensin varovaisesti tarkistanut ovisilmästä, kuka tahtoi sisään.

– *Mitä* sulla on päässä? töksäytin ja astuin sisään.

– Mä kokeilen uutta kampausta, tyttö sanoi ja taputti rullia. Hän oli vähän minua lyhyempi, mutta kieltäytyi jyrkästi kertomasta painoaan tai edes keskustelemasta asiasta. Kieltämättä hän oli aika laaja. Enemmänkin kuin laaja, hän oli ylitsepursuava jopa nyt, kun hänellä oli joustavakankaiset verkkarit. Niiden kuminauha upposi mahamakkaroiden väliin. Mutta litun ulkonäkö ei kuulunut syihin, joiden takia liikuin hänen kanssaan. Kun olimme yhdessä ulkona, pojat kyllä tulivat tekemään tuttavuutta minun kanssani, mutta sitten litu varasti shown. Hän ei koskaan jäänyt sanottomaksi ja hänen naurunsa tarttui. Hänellä oli ollut poikaystäviä ainakin viisi kertaa niin paljon kuin minulla, ainakin jos uskoin häntä. Ja miksen olisi uskonut. Niin paljon useammin hän päätyi jonkun kainaloon kuin minä itse.

– Miksi sä laittaudut? kysyin, kun olimme päässeet hänen huoneeseensa ja olin asettunut sängylle

– Koska on perjantai. Kai sitä vois käydä vähän pyörähtämässä jossain. Leffassa?

– Mä en jaksa viipyä myöhään. Mun täytyy nousta kuudelta, sanoin.

– Hullu, litu kuittasi ja alkoi kääriä rullia hiuksistaan. Sen enempää hänellä ei riittänyt kiinnostusta harrastukseeni, vaikka oli hän joskus itsekin ratsastanut. Melkein kaikki tuntemani tytöt olivat. Sen verran sanoillani kuitenkin oli vaikutusta, että hän hylkäsi elokuva-ajatuksen ja ehdotti, että menisimme vain kahville johonkin. Leffan jälkeen kahvi olisi ollut vuorossa joka tapauksessa, nyt vain oikaisimme pari tuntia.

– Sopii, sanoin välinpitämättömästi ja torkahtelin odottaessani, että litu saisi hiuksensa ojennukseen ja meikit naamaansa. Siihen mennessä hän oli saanut paremman idean.

– Mennään mäkkäriin. Mulla on nälkä.

Niin oli minullakin, joten sinne me päätimme lähteä. Vaatteiden vaihtamiseen li-tulla ei mennyt montaa minuuttia, hän nappasi tuolilta farkut ja kaapista paidan ja kävi jossain huoneensa ulkopuolella pukeutumassa niihin. Hän ei ikinä käynyt jumpatunneilla tai jos kävi niin vain niillä, jotka olivat päivän päätteeksi ja silloinkin hän vaihtoi vaatteensa välitunnilla vessassa. Minun teki mieli sanoa, että vähemmät hampurilaiset saattaisivat auttaa, mutta en viitsinyt alkaa haastaa riitaa. Olisin vain hävinnyt.

Olin viettänyt lähimäkkärissä varmasti viikkoja, jos kaikki aika laskettiin yhteen. Lähistöllä ei ollut muuta paikkaa, jossa kuluttaa aikaa silloin, kun oli alaikäinen. Joskus suurimmassa hädässä olimme keränneet porukalla hiluja saadaksemme tarpeeksi pirtelöön ja ehkä pieniin ranskalaisiin, jotka sitten oli jaettu parhaimmillaan kuudenkin kesken ja nautittu äärettömän hitaasti. Vaikka ei meitä yleensä kukaan ollut hätyytellyt pois, kunhan olimme jotain ostaneet ja meteli pysyi siedettävissä rajoissa. Nyt, kun olimme ylittäneet maagisen ikärajan, sinne mentiin yksinkertaisesti syömään. Yllättäen vatsani kurahteli jo ovella, mutta tyydyin yhteen kerrosateriaan, kun litu osti kaksi. Hän ehti syödä toisen hampurilaisen sillä aikaa, kun minä järjestelin ranskalaispussin, ketsuppikupin ja limsan suoraan jonoon tarjottimelleni ja avasin hampurilaispaketin siististi toisesta reunasta.

Olimme puolivälissä aterialla, kun seuraamme tunkeuduttiin.

– Kato, kaunotar ja hirviö! kuulin ja samassa viereeni romahti koulukaveri. Poika oli ensimmäisellä luokalla takellellut sanoissaan esitellessään itseään ja oli siitä pitäen kulkenut nimellä Päätäinen, Veetu Päätäinen. Hän ei takuulla pääsisi viisikymppisenäkään unohtamaan ammoista änkytystään, ellei muuttaisi maasta tai ainakin kaupungista.

– Kylläpä sä olet fiksuna tänäänkin, tuhahdin, sillä heitto kaunottaresta ja hirviöstä oli paitsi typerä myös ilkeä. Minä en ollut kaunotar eikä litu hirviö. Sitten huomasin, että hänellä oli seuraa, toinen saman ikäinen kaveri, jota en tuntenut, ei hän ainakaan meidän koulusta ollut.

– Mene pois, Päätäi, sanoi litukin ja levitti huomaamattomasti lautasliinan jo syömiensä ruokien papereiden päälle.

– Hiljaa, Iso-lita.

Sitten Peetu rupesi ikäisekseen.

– Arttu on muuttanu meidän taloon ja me ollaan kiertämässä paikallisia nähtävyyksiä.

– Mäkkäri onkin oikea kruununjalokivi täällä päin, sanoin rohkaisevasti.

– Me mennään seuraavaksi ottamaan yhdet kaljat Läävässä ja sitten Varaläävässä ja sitten me varmaan joudutaan lähtemään kaupungille, Peetu selitti. – Tulkaa mukaan!

Näin litun silmien välähtävän ja arvasin jo, että hän oli valmis kierrokselle.

– Mä en ainakaan tule Läävään, sanoin torjuvasti. Se oli kaljakuppila ihan kivenheiton päässä, ostarin toisella kulmalla, ja vastasi täysin lempinimeään. Siellä kävi vain surullisen alkoholisoituneita aikuisia ja siellä haisi. Ei se ollut mikään illanviettopaikka. Varaläävä oli paljon parempi vaihtoehto, siellä oli musiikkia ja se oli useimpien kavereideni ensimmäinen kokemus ravintolasta, niin minunkin.

– Älä oo nuivea, litu sanoi minulle sen näköisenä, että tuoppi Läävässä oli paras, mitä nuori nainen saattoi perjantai-iltana keksiä.

– Ei, sanoin ja nostin itsepäisesti leukaani. En muutenkaan ollut ajatellut juoda mitään tänä iltana. Jos ja kun aioin, tein sen perusteellisesti enkä kiertämällä paria puolivillaista kuppilaa puolivillaisessa seurassa – etenkin, kun aamuhuherätys edelleen varjosti.

litu katsoi minua arvioiden, siniset silmät tutkivina ja rullakiharat päätä reunustan. Kuvittelin voivani lukea hänen ajatuksensa ja vilkaisin Arttua, joka istui hänen vieressään. Potentiaalinen, jos nyt mitään parin minuutin katselemisen perusteella saattoi sanoa. Entäs sitten? Olin jo ehtinyt sanoa, etten lähtisi, enkä halunnut soutaa ja huovata.

– Menkää te, huokaisin. – Mun täytyy tosiaan nousta kuudelta.

Olin näkevinäni tyytyväisen hymyn litun suupielessä.

Kisahulinää

Aamulla olin ikionnellinen aikaisesta vetäytymisestääni, vaikka väsytti minua silti. Äidin räiskinää oli kuitenkin mahdotonta olla huomioimatta. Hän kolisteli keittiössä ja kävi kolmen minuutin välein ovellani. Kolmasti hän kehotti minua yhä vähemmän lempeällä äänellä nousemaan, mutta neljännellä hän availi äänijänteitään jo eteises-

– Henriikka! Sun saappaat on puolissäreen savivellissä! Mikset sä putsannu niitä eilen?

– Ne ehtii vielä, mutisin ja katsoin parhaaksi nousta. Tarkistin toisella silmällä, että kisavaatteet roikkuivat henkarilla kaapin ovesa ja aloitin valmistautumisen vetämällä pukupussin kisatakin peitoksi.

– Sulla ei ole aikaa suihkuun, kello on jo varttia yli, äiti ilmoitti astuessani huoneestani ja minun teki mieli lyödä häntä. Kai minä tunsin kellon itsekin?

– Mulla ei mene kuin kymmenen minuuttia, kato vaan että olet itse valmiina, tokaisin ja sulkeuduin vessaan. Aioin pitää lupaukseni ja onnistuinkin, kun jätin meikkaamisen ja rullasin hiukset vikkellästi sykerölle isolla hiuslenkillä. Vaatteissa meni vain hetki ja pääsin kuin pääsinkin eteiseen ennen äitiä. Vedin lenkkarit jalkaan ja nojailin kyllästyneen näköisenä seinään kisatakkipussia etusormesta roikottaen. – Aina sua saa odottaa, totesin kuivasti, kun äiti keräili tavaroita käsilaukuunsa.

– Suu soukemmalle, lapsi, tai me ei lähdetä mihinkään, hän ärähti, mutta tiesin, etten voinut sanoa mitään niin pahasti, että uhkaus olisi toteutunut.

Laskimme kuvaannollisesti piikkimme, kun marssimme hanhenmarssia autolle äiti edellä ja minä perässä. Katselin surullisena hänen keski-ikäistä, leveää takapuoltaan ja mietin, olisiko minullakin kahdenkymmenenviiden vuoden kuluttua samanlainen. Toivoin kovasti, ettei. Koska aamunhetki oli hauras, emme puhuneet mitään autossa-kaan. Vasta kun parikymmentä minuuttia myöhemmin olimme tallilla, äiti huokaisi syvään kuin olisi suorittanut triathlonin ensimmäisen vaiheen.

– Mene sä harjaamaan Tenttu, mä tarvitsen hermosavut.

– Mihin sä niitä tarvitset, minä tässä kai olen kilpailemaan menossa, sanoin ne näkkäästi, mutta tottelin. Hänellä ei menisi viittä minuuttia kiihkeään imutteluun.

Parkkipaikalla oli vasta yksi auto omamme lisäksi, pikku-Aleksin vanhempien, mutta arvasin, että tallissa olisi silti täysi hyörinä päällä. Useimmat tulivat kävely- tai pyöräilymatkan päästä ja useimpien vanhempia ei kiinnostanut pätäkääkään, mihin heidän tyttärensä olivat matkalla puoli seitsemältä lauantai-aamuna. Tulin ajatelleeksi, että saapuminen jostain siihen aikaan olisi varmasti monessa kodissa herättänyt vähän enemmän kiinnostusta.

Pidin tallista kovasti ja tunsin itseni tervetulleeksi, vaikka pöyristyttävän raskas löyhkä iskikin naamalleni, kun avasin oven. En ollut vielä monestikaan tullut tallille tähän aikaan vuorokaudesta, kun kahdenkymmenen hevosen jätökset olivat muhineet siellä yön yli ja minun piti totutella hetki, ennen kuin saatoin astua sisään. Siellä kuhisi teinityttöjä ja ovinurkassa seistä jökötti Aleksin isä ja heitteli hevosten bokseissa hääriville tytöille herjoja. Katsoin häntä vähän vinosti enkä tervehtinyt. Eräs nyt jo pois muuttanut hevosenomistaja oli kerran supattanut minulle, että häntä häiritsi se, miten Aleksin isä hakeutui nuorten hevostyttöjen seuraan. Olin seurannut ukon toimia vähän aikaa ja minustakin hän oli alkanut näyttää vähän pedofiililtä. Niinpä livahdin hänen ohitseen hyvin vikkellästi, kuin en olisi häntä huomannutkaan, ja hain satulahuoneesta harjapakin. Toiset tytöt moikkailivat ja heille vastasin iloisesti palatessani tallikäytävälle ja siitä Tentun karsinaan, joka oli toinen ovelta.

Hevosemme oli yhdeksänvuotias puoliveriruuna. Minun oli pakko sanoa hevosemme äidin kuullen, sillä hänhän sen omisti ja hänen palkallaan se elätettiin. Kun äiti ei ollut kuulemassa, puhuin kyllä minun hevosestani, sillä Tenar oli minun valintani, ja muutenkin se kuulosti fiksummalta. Äiti olisi tahtonut jotain vähän vanhempaa, vakaampaa: opetusmestaria, joka olisi kiidättänyt minut palkintojenjaosta toiseen. Minä olin ollut sitä mieltä, etten tarvinnut opetusmestaria vaan pärjäisin ihan loistavasti nuoremman hevosen kanssa. Eihän se ihan niin ollut mennyt, mutta oli meillä kohtuullisen hyvin sujunut.

Tenar tai Tenttu oli vaaleanruskea isonpuoleinen eläin, jolla oli vielä hiukan vaaleammat jouhet ja useammin kuin kerran sitä oli luultu suomenhevoseksi, vaikka se ei ollut ollenkaan sellaisen mallinen. Äiti osasi ulkoa sen sukupuun neljänteen polveen – hän sanoi käyttäneensä sen esi-isien nimiä töissä salasanoina – mutta minä en ollut siitä puolesta niin kiinnostunut, kunhan tiesin, että se oli tanskalaista sukujuurta, johon sittemmin oli sekoitettu vähän sitä sun tätä niin, että sen papereissa luki tilastohevonen. Rotu ei ollut ollut äidinkään ostokriteereissä millään sijalla, etenkin kun olimme halunneet ruunan, tai äiti oli halunnut. Minä olin vielä siinä vaiheessa ollut tarpeeksi nuori hölmö unelmoidakseni pikkuisen täysverioriista, mutta toden sanoakseni viriilissä ruunassakin oli tarpeeksi. Sanoinkin sitä välillä Tenoriksi, sillä se ei aina tammoja katsellessaan muistanut olevansa eunukki vaan hirnui niille niin, että ihmisen korvat saattoivat hajota.

Ihan tarkkaan ottaen en minä ollut Tenarin ostaessamme edes halunnut hevosta enää. Olin ollut seitsemäntoista, ratsastanut seitsemän vuotta ja koko sen ajan kinnut omaa ponia tai hevosta. Viimeiset pari vuotta olin kuitenkin toistellut sitä vähän niin kuin tavan vuoksi. Äiti oli aina sanonut, ettemme me tarvinneet hevosta

mihinkään – kävimme molemmat ratsastuskoulussa, jossa oli oikein hyvä opetus ja jossa järjestettiin kilpailujakin kerran kuussa. Sitten jokin oli keikahtanut hänen korviensa välissä ja viime vuonna hän oli päättänyt, että oma hevonen oli hankittava. Mitäs siihen olisi voinut muuta kuin näyttää riemastuneelta. Ja olihan se tietysti jännää ja hienoa, vaikkei enää ollutkaan toivelistani ykkösenä. Hauskaa oli edelleenkin, vaikka siitä oli aiheutunut paljon muutoksia ja hommaa. Olimme joutuneet vaihtamaan tallia, sillä vanhalle ratsastuskoulullemme ei otettu yksityisiä ja sitten tallilla piti tietenkin käydä paljon useammin kuin kahdella viikotunnilla. Täällä oli kuitenkin kivaa seuraa ja hyvä henki, enkä enää voinut kuvitella, että palaisin jonnekin kiertämään uraa tiistai- ja torstai-iltaisina.

Äidin saapuminen keskeytti mietteeni ja pyörittelin henkisesti silmiäni, kun hän tunkeutui karsinaan lässyttämään hevoselle. Tenar ei juuri piitannut semmoisesta, minunkin tullessani se oli vain vilkaissut tuskin nostaen turpaansa aamuheinién ripeistä. Äiti ei luovuttanut, ennen kuin onnistui pusuttelemaan sen turpeista turpaa, mikä sai Tentun kiusaantuneen näköiseksi, mutta sitten hän ryhtyi tehokkaaksi. Minun harjatessani ja rupatellessani naapurikarsinassa häärivän Outin kanssa hän etsi kisaloiimen ja kuljetussuojat, pakkasi matkapussiin muutaman harjan, porkkanoita ja mitä lieneekään muuta. Alkuun minua oli suorastaan hävettänyt hänen touhuamisensa, mutta tallikaveritkin olivat jo tottuneet häneen ja oli pakko sanoa, että parempi hevosenhoitaja minulla oli kuin monilla muilla. Nimenomaan Outikin, joka vieressä harjasi vanhaa mutta säpäkkää Denja-tammaa, oli edelliskisoissa unohtanut talliin sen satulavyön.

– Putsaatko sä ne mun saappaat? kysyin äidiltä tarkistaessani, ettei Tentun hännässä roikkunut korsia.

– Nyt ei ehdi, ulkoa kuuluu jo auton ääni.

Kuulin itsekin moottorin matalan äänen ja tytöt alkoivat tunkeilla satulahuoneeseen hakemaan mukaan lastattavia satuloita ja suitsia. Minä heitin sinisen villaloiimen Tentun selkään ja aloin kiinnittää kuljetussuojia. Miten minä nautinkaan tästä tunelmasta!

Menin itsekin pihalle tutkimaan tilannetta saatuaani Tentun puettua. Satuloita sijoiteltiin hevosauton varustetilaan ja takaluukku oli kutsuvasti auki. Sinne sopi viisi hevosta ja viisi meitä oli lähdössäkin. Jos kyseessä olisi ollut esteratsastuskilpailu, meitä olisi todennäköisesti ollut kymmenen ja Saara olisi saanut ajaa kaksi reissua, mutta tallilla ei ollut niin paljon kouluratsastuksesta innostuneita. Tämän kisareissun oli masinoinut Kerttu, jolla oli tallilla oma suomenhevonen ja joka oli pikku-Aleksin serkku. Hän oli saanut äidin puhuttua ympäri minuutissa, enkä minäkään suorastaan vastahakoinen ollut, vaikka pidinkin enemmän esteistä. Loput olivat Saaran oppilaita Saaran hevosilla, Aleksin tähtenä heidän joukossaan. Poika oli käynyt ratsastamassa

Kukaan ei voi tajuta, millaista on elää ilman isää ja äitinsä elämän keskipisteenä.

- Henriikka

Kahdeksantoistavuotias, kaiken tietävä, hemmoteltu heitukka, kultalusikka suussa ratsastava äidin tyttö hankkiutuu keskelle rakkaustarinaa, josta ei oikein tiedä, onko se säälistävä vai elämää suurempi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi